

Література:

1. Ільїнова С.Д., Гохберг Л.М., Ягудін С.Ю. та ін. Інноваційний менеджмент: підручник для вузів. М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2013. С. 3-8.
2. <https://ain.ua/special/robots-vs-humans>
3. <https://library.if.ua/book/4/465.html>

ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ СТРУКТУР В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Вельможна Ю.Л.

*Науковий керівник: Хорошилова І.О., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Глобалізація економіки – це незворотній наслідок процесу світового розвитку. Вплив глобалізації зростає через зростання взаємопов'язаності економіки різних країн. Глобалізація означає перехід до системи відкритого національного господарства в інтегроване світове господарство. Характер взаємозв'язків України з світом є одним з найважчих і найважливіших питань нинішнього розвитку [1].

У глобальній спеціалізації України має унікальне місце. Жодна країна світу не має таких сільськогосподарських земельних ресурсів як Україна. Необхідною умовою ефективного розвитку підприємницьких структур є фінансування, яке може здійснюватися у вигляді інвестицій.

Однією із основних проблем українського сільського господарства в умовах глобалізації є недостатня інвестиційна активність аграрних підприємств. Адже аграрні підприємства є основними суб'єктами, за якими можуть здійснюватися інвестиції в сільському господарстві. У свою чергу, інвестиційна діяльність аграрних підприємств здійснюється через використання певних інструментів. Тому аналіз можливих інструментів інвестиційної діяльності аграрних підприємств і обґрунтування їх ефективного використання є саме тим фактором, який дозволить відновити інвестиційну діяльність в сільському господарстві, тобто максимізувати залучення інвестицій та сприяти зростанню рівня управління ними. Серед всіх інструментів інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств особливе місце має банківське кредитування, як такої, що може бути використаний ними в першу чергу.

Якщо держава зацікавлена в стабільній і сильній економіці, то воно повинно на законодавчому та виконавчому рівнях сприяти створенню сприятливого інвестиційного клімату. Тому питання залучення інвестицій в сільське господарство залишається одним з ключових у розвитку економіки. Інвестиції в сільське господарство мають свої особливості.

Вони проявляються в тому, що поряд з вкладенням капіталу в об'єкти результати праці людини, як в інших галузях економіки, в сільському господарстві вони здійснюються ще в об'єкти природи, при інших рівних умовах робить їх діяльність більш капіталомісткою з тривалим терміном

окупності та високими ризиками, оскільки природа живе за своїми законами, управління якими сьогодні або неможливо, або дорого.

Залученими джерелами фінансування інвестицій є: дотації сільськогосподарським підприємствам з бюджетів різних рівнів за цільовими аграрним програмам; державне фінансування і субсидування; кредити комерційних банків; капітальні вкладення будь-яких інвесторів під заставу нерухомості підприємств (позикові кошти); лізинг; іноземні інвестиції. Для ефективного розвитку агропромислового комплексу необхідне стабільне середовище щодо залучення інвестицій. З метою більш активного залучення капіталу в економіку необхідно прискорити формування сприятливого інвестиційного клімату, завершити формування нормативно-правової бази регулювання інвестицій для забезпечення іноземним інвесторам умов стабільності [2].

В даний час недостатнім виявляється рівень інноваційної активності, що сприяє негативному впливу на інституційну, фінансову та банківську підтримки прогресивної моделі розвитку національної економіки. Практично відсутні посередницькі організації, які регулюють попит і пропозицію на інновації, що сприяють венчурному фінансуванню. Перспективним напрямком є розвиток системи венчурного інвестування як одного з найважливіших позабюджетних джерел фінансування. Складність ситуації, на нашу думку, полягає в наступному: з одного боку, Україна має певний венчурний потенціал, з іншого – податкове законодавство мало пристосоване до потреб венчурного бізнесу [3].

З метою розвитку інноваційного процесу державі необхідно: узаконити податкові пільги, включаючи податкові знижки від загальної суми інвестицій в активну частину основного капіталу; скоротити оподатковуваний дохід розробників науково-технічної продукції; ввести податкове стимулювання підприємств, що надають обладнання і фінансові кошти суб'єктам малого науково-технічного підприємництва, венчурним організаціям.

В умовах глобалізації господарської діяльності аграрних підприємств України, існує проблема дефіциту інвестиційних ресурсів. Однак незважаючи на ряд проблем (зниження рівня самофінансування, недостатність капіталовкладень, що спрямовуються на розширення активної частини основних засобів та ін.).

На території України намітилася позитивна тенденція зростання інвестиційної діяльності сільськогосподарських підприємств. При цьому дане збільшення не забезпечує навіть простого відтворення в галузі на найближчу перспективу, що викликає необхідність подальшого підвищення привабливості аграрного сектора, в тому числі за рахунок коштів державної підтримки.

Література:

1. Долішній М., Козоріз М. Національна економіка в умовах глобалізації. *Вісник НАН України*. 2002. № 3. С. 4.

2. Ахтаніна Ю.В. Інвестиції як основа розширеного відтворення сільського господарства. URL: <http://cyberleninka.ru/article/n/investitsii-kak-osnova-rasshirennogovosproizvodstva-selskogo-hozyaystva> (дата звернення: 17.01.2019).

3. Державна служба статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua> (дата звернення: 17.01.2019).

ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Демченко Ю.С.

*Науковий керівник: Кирчата І.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Синонімом успішного розвитку підприємства та комплексною характеристикою його здатності до інноваційної діяльності виступає інноваційний потенціал. Світовий досвід свідчить про те, що подолати інноваційну стагнацію тільки за допомогою інвестицій неможливо. Причина низького рівня інноваційного потенціалу більшості підприємств частково пов'язана зі схильністю керівників уникати ризиків, а також з численними перешкодами на шляху новаторів, недостатнім рівнем культури професійної діяльності та виробничих відносин. Саме це й обмежує можливості перетворення технологічних досягнень в комерційну вигоду.

Слід відзначити, що категорія «інноваційний потенціал» розглядається на різних рівнях узагальнення. Виділяють три підходи до визначення терміна «інноваційний потенціал»: інноваційний потенціал конкретної новації, інноваційний потенціал суб'єктів інноваційного процесу, інноваційний потенціал середовища господарювання.

Інноваційний потенціал визначає позиції підприємства за науково-технічним рівнем випуску продукції, а тому основні завдання щодо його формування полягають у такому: розробка інноваційних проектів, заходів щодо забезпечення конкурентоспроможності; впровадження нових досягнень, розробка прогресивних нормативів, які забезпечують випуск конкурентоспроможної продукції.

Існують різні погляди на структуру інноваційного потенціалу. При цьому частина авторів або фактично ототожнює його з науково-технічним, або ж виділяє у його складі лише окремі елементи, які розкривають окремі сторони інноваційного потенціалу і не висвітлюють інших.

Таким чином, інноваційний потенціал підприємства – це сукупність інноваційних ресурсів, які взаємодіють між собою і знаходяться під впливом умовно забезпечуючих чинників. Це сприяє оптимальному використанню цих ресурсів та досягненню запланованих орієнтирів інноваційної діяльності та підвищенню конкурентоспроможності в цілому по підприємству.